

Sygn. akt IV U 240/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Zamościu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Sylwia Żukowska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Teresa Momot

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2015 roku w Zamościu

na rozprawie

sprawy A. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego

na skutek odwołania A. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 28 kwietnia 2015 rok Nr: (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy A. P. prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 17 lutego 2015 roku do 8 kwietnia 2015 roku i okresy dalsze w wysokości 100% podstawy wymiaru;

II. zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na rzecz wnioskodawcy A. P. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 240/15

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 28 kwietnia 2015 roku znak (...) pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania wnioskodawcy A. P. prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego w wysokości 100 % na okres od 17 lutego 2015 roku do 8 kwietnia 2015 roku i okresy dalsze opierając się na treści art. 3 ust. 1, art. 9 ust. 1 i art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. (Dz. U. z 2009 r., Nr 167, poz. 1322 ze zm.). W uzasadnieniu decyzji pozwany wskazał, iż z posiadanej dokumentacji wynika, że wnioskodawca w dniu 17 marca 2015 roku wystąpił z wnioskiem o wypłatę zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 17 lutego 2015 roku o 8 kwietnia 2015 roku i okresy dalsze. Opinią Oddziału ZUS z dnia 22 kwietnia 2015 roku zdarzenie z dnia 17 lutego 2015 roku nie zostało uznane za wypadek przy pracy z uwagi na brak przyczyny zewnętrznej powodującej zaistniałe zdarzenie.

Wobec powyższego, w ocenie pozwanego organu rentowego, wnioskodawcy nie przysługuje prawo do zasiłku chorobowego w wysokości 100% podstawy wymiaru z ubezpieczenia chorobowego za okres od 17 lutego 2015 roku do 8 kwietnia 2015 roku i okresy bezpośrednio dalsze (akta organu rentowego – decyzja).

Wnioskodawca A. P. w odwołaniu wniesionym w dniu 7 maja 2015 roku doprecyzowanym pismem z dnia 8 czerwca 2015 roku podniósł, iż wypadek spowodowany był przyczyną zewnętrzną, jaką było oślepienie słońcem. Wskazał, iż na skutek wypadku, który nastąpił w trakcie wykonywania przez niego pracy, doznał urazów ciała (m. in. złamania wybuchowego prawostronnej części trzonu kręgu L1 z oderwaniem nasady łuku i przemieszczeniem elementów kostnych do kanału kręgowego), w wyniku których przeżył poważną operację (k. 1, 10 – odwołanie).

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 3 czerwca 2015 roku wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że z posiadanej dokumentacji wynika, że w dniu 17 marca 2015 roku wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o wypłatę zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 17 lutego 2015 roku do 8 kwietnia 2015 roku i okresy dalsze. Opinią Oddziału ZUS z dnia 22 kwietnia 2015 roku zdarzenie z dnia 17 lutego 2015 roku nie zostało uznane za wypadek przy pracy z uwagi na brak przyczyny zewnętrznej powodującej zaistniałe zdarzenie.

Wobec powyższego organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania (k.11-11 v – odpowiedź na odwołanie).

Sąd Rejonowy w Zamościu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Wnioskodawca A. P. zatrudniony jest u W. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...) na stanowisku kierowcy – mechanika i z tego tytułu podlega ubezpieczeniu wypadkowemu (okoliczność bezsporna, akta organu rentowego – pismo pracodawcy, k. 39 – wyjaśnienia wnioskodawcy potwierdzone zeznaniami k. 40).

W dniu 17 lutego 2015 roku około godziny 12:00 wnioskodawca jadąc samochodem służbowym R. (...) z H. do W., celem dokonania załadunku cukru - w miejscowości A. zerknął na prędkościomierz, a następnie podnosząc wzrok został oślepiony przez słońce, co skutkowało zjechaniem na przeciwny pas ruchu i uderzeniem w drzewo. Do wypadku doszło poza terenem zabudowanym – wnioskodawca jechał z prędkością około 60 km/h. W chwili zdarzenia był trzeźwy (k. 39 v – wyjaśnienia wnioskodawcy potwierdzone zeznaniami k. 40, k. 43 – notatka urzędowa).

Przed zdarzeniem pojazd, którym kierował wnioskodawca nie palił na wszystkie cylindry, dlatego w dniu zdarzenia w godzinach porannych znajdował się on w serwisie. Szacunkowy koszt naprawy ustalony przez serwis na kwotę około 3000 złotych skutkowało tylko prowizoryczną naprawą (k. 39 v – wyjaśnienia wnioskodawcy potwierdzone zeznaniami k. 40).

Po wypadku wnioskodawca został odwieziony do (...) Publicznego Zespołu (...) w H., gdzie przebywał do dnia 20 lutego 2015 roku. W wyniku wypadku wnioskodawca doznał złamania kręgu lędźwiowego L1 z przemieszczeniem (k.39 v – wyjaśnienia wnioskodawcy potwierdzone zeznaniami k. 40, k. 3 – karta informacyjna).

Zdarzenie z dnia 17 lutego 2015 roku nie zostało uznane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych za wypadek przy pracy z uwagi na brak przyczyny zewnętrznej (akta organu rentowego – pismo z dnia 22 kwietnia 2015 roku).

Zaskarżoną decyzją z dnia 28 kwietnia 2015 roku pozwany organ rentowy odmówił przyznania wnioskodawcy A. P. prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego w wysokości 100 % na okres od 17 lutego 2015 roku do 8 kwietnia 2015 roku i okresy dalsze opierając się na treści art. 3 ust. 1, art. 9 ust. 1 i art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. (Dz. U. z 2009 r., Nr 167, poz. 1322 ze zm.). W uzasadnieniu decyzji pozwany wskazał, iż z posiadanej dokumentacji wynika, że wnioskodawca w dniu 17 marca 2015 roku wystąpił z wnioskiem o wypłatę zasiłku chorobowego z ubezpieczenia

wypadkowego za okres od 17 lutego 2015 roku o 8 kwietnia 2015 roku i okresy dalsze. Opinią Oddziału ZUS z dnia 22 kwietnia 2015 roku zdarzenie z dnia 17 lutego 2015 roku nie zostało uznane za wypadek przy pracy z uwagi na brak przyczyny zewnętrznej powodującej zaistniałe zdarzenie.

Wobec powyższego, w ocenie pozwanego organu rentowego, wnioskodawcy nie przysługuje prawo do zasiłku chorobowego w wysokości 100% podstawy wymiaru z ubezpieczenia chorobowego za okres od 17 lutego 2015 roku do 8 kwietnia 2015 roku i okresy bezpośrednio dalsze (akta organu rentowego – decyzja).

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie zeznań wnioskodawcy A. P. (k.39-39v – wyjaśnienia potwierdzone zeznaniami k. 40) oraz dokumentów znajdujących się w aktach rentowych. Sąd obdarzył wiarą zeznania wnioskodawcy gdyż są one szczerze, logiczne. Ponadto znajdują potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w aktach rentowych.

Dokumenty stanowiące podstawę ustalania stanu faktycznego sprawy zostały sporządzone przez właściwe organy w zakresie ich działania, ich autentyczność nie była też kwestionowana przez strony niniejszego postępowania. Sąd w związku z tym nie znalazł żadnych podstaw do kwestionowania ich wiarygodności w zakresie informacji w nich zawartych, dlatego w pełni dał wiarę okolicznościom w nich przedstawionym.

W oparciu o powyższe ustalenia **Sąd zważył co następuje:**

Odwołanie A. P. jest zasadne i podlega uwzględnieniu.

W okolicznościach niniejszej sprawy pozwany organ rentowy konsekwentnie podnosił, że zdarzenia z dnia 17 lutego 2015 roku nie można uznać za wypadek przy pracy z uwagi na brak przyczyny zewnętrznej tego zdarzenia.

Stosownie do treści art. 3 ust. 1 w/w ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 167, poz. 1322 z późn. zm.), za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą: 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych; 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia; 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Na gruncie dotychczas obowiązującej ustawy z dnia 12 czerwca 1975 roku o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że przyczyną zewnętrzną wypadku może być nawet niefortunny odruch pracownika – jego nieskoordynowane poruszenie się powodujące potknięcie się i upadek na gładkiej powierzchni, utrata równowagi na niestabilnym podłożu, zaś wyłączenie przyczyny zewnętrznej przy upadku pracownika w czasie i miejscu pracy, który nastąpił w takich okolicznościach, byłoby uzasadnione tylko wtedy, gdyby istniały podstawy do ustalenia, że wypadek pracownika został spowodowany jego schorzeniem łączącym się np. ze skłonnością do omdleń lub zakłóceń równowagi (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 1980 roku III PR 33/80 niepublikowany cytowany w: P. Kierończyk „Wypadki przy pracy – orzecznictwo” , Sopot 1998, s. 270). Pogląd ten aktualny również na gruncie obowiązującej aktualnie ustawy Sąd podziela w całości.

Jako zewnętrzną przyczynę zdarzenia należy uznać zewnętrzne działanie szkodliwego czynnika na osobę ubezpieczoną powodujące uraz lub śmierć. Przez przyczynę zewnętrzną rozumie się przyczynę leżącą poza organizmem pracownika, jak np. urazy mechaniczne, działalność sił przyrody, działalność osób trzecich. Przyczyna zewnętrzna nie musi być wyłączną przyczyną wypadku. Gdy przyczyna zewnętrzna ma charakter mieszany wystarczy, że zostanie wykazane, iż bez czynnika zewnętrznego nie doszłoby do szkodliwego skutku. Zatem za wypadek przy pracy nie uważa się zdarzenia wywołanego wyłącznie przyczyną wewnętrzną, tkwiącą w organizmie ubezpieczonego.

Okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie jest fakt, iż do urazu kręgosłupa wnioskodawcy nie doszło w wyniku zaistnienia przyczyny wewnętrznej - tkwiącej w organizmie wnioskodawcy, a w wyniku uderzenia kierowanym

pojazdem w drzewo. Uraz, którego ubezpieczony doznał - wynika na zasadzie bezpośredniego adekwatnego związku przyczynowego z nagłego zdarzenia - z ustalonego w sprawie uderzenia samochodu w drzewo. To między tym nagłym zdarzeniem a doznany przez ubezpieczonego urazem zachodzi związek, o którym jest mowa w przepisie zawierającym definicję wypadku przy pracy jako nagłego zdarzenia wywołanego przyczyną zewnętrzną powodującą uraz (lub śmierć), które nastąpiło w związku z pracą (związek z pracą nie jest w niniejszej sprawie kwestionowany). W podobnym stanie faktycznym wypowiedział się już Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 października 2009 roku, II UK 45/09, LEX nr 571983.

W świetle poczynionych uwag należy uznać, że wypadek któremu uległ w dniu 17 lutego 2015 roku wnioskodawca jest wypadkiem przy pracy, skoro miał on miejsce w czasie wykonywania przez niego zwykłych czynności mieszczących się w zakresie jego obowiązków. Zdarzenie zaś ma charakter nagły i doszło do niego na skutek zadziałania przyczyny zewnętrznej w postaci uderzenia kierowanym pojazdem w drzewo.

Wypadek, któremu uległ A. P. został więc spowodowany ustaloną przez Sąd przyczyną zewnętrzną, brak jest podstaw do przyjęcia że na jego powstanie miało wpływ samopoczucie wnioskodawcy bądź stan chorobowy.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 i art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U z 2002 roku nr 199 poz. 1673 ze zmianami) zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje od pierwszego dnia niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy i wynosi 100% podstawy wymiaru.

Skoro zatem niezdolność do pracy wnioskodawcy w okresie od 17 lutego 2015 roku do 8 kwietnia 2015 roku i w okresach dalszych spowodowana została urazem doznany w wyniku wypadku w pracy z dnia 17 lutego 2015 roku, to przysługuje mu za ten okres zasiłek chorobowy w wysokości 100% podstawy wymiaru z ubezpieczenia wypadkowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w punkcie I wyroku.

Stosownie do treści art. 98. § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Treść § 3 wskazuje, że do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Należy przy tym wskazać, iż stosownie do treści Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego stawki minimalne wynoszą 60 złotych.

Z uwagi na powyższe, zasadnym stało się zasądzenie od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na rzecz wnioskodawcy A. P. kwoty 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.